

[Jørgen Jørgensen.]

Mon ikke flere i det høje ting i dag end i går vil være enige i, at det var bedre, om rigsdagen, når den nu gang på gang stilles overfor at skulle tage arbejdskonflikter op til drøftelse og til løsning, havde et sagkyndigt organ at henvise til, der havde forudsætning for på rent sagligt grundlag at tage standpunkt til de problemer, striden drejer sig om, nemlig en voldgiftsret, der kunne afgøre tingene. Rigsdagen kan ikke optræde som voldgiftsdomstol, den mangler forudsætninger for at tage standpunkt til de enkeltheder, et forslag af denne karakter indeholder. Vi lovfæster nu en aftale, som de to parter er enige om, men rigsdagen har ikke saglige forudsætninger for at afgøre, hvad der er retfærdigt og rimeligt i de standpunkter, der har skilt parterne.

Det ville være mere betryggende, om rigsdagen, når det viser sig, at parterne gang på gang ikke kan enes, og når samfundet ikke kan tolerere, at arbejdskonflikter, hvor betydelige samfundsværdier står på spil, får lov at komme til udbrud, i tide indstillede sig på at kunne løse disse konflikter på et mere tilfredsstillende grundlag end ved den hovedkuldts behandling, som næsten altid finder sted, når en konflikt står foran udbrud. Hver gang parterne giver op og kommer til rigsdagen, bliver nødvendigheden af at få en voldgiftsret mere og mere åbenbar.

Nu er vi nået til et resultat, så at også denne konflikt bliver løst, således som konflikter af samme karakter er løst gang på gang igennem den sidste snes år. Jeg mener, det er rigtigt, når der står samfundsinteresser på spil, som der også gør i dette tilfælde, at der bliver grebet ind, og jeg ser derfor med tilfredshed, at rigsdagen igen har kunnet samles om en løsning for at afværge de ulykker for samfundet, som en strejke i denne situation ville være. Det er muligt, at en og anden ville mene, at der i det sidste halvandet døgn er talt mere om dette problem, end det skulle være nødvendigt for at nå til det foreliggende resultat, som de fleste jo kunne forudse. Det er også muligt, at nogle af de forhandlinger, der er ført, kunne have været sparet. Men det synes jeg ikke man skal tale om nu.

Vi er enedes om en løsning, som jeg anser for tilfredsstillende, og som jeg tror vil være til gavn for det danske samfund. Dette hilser jeg med tilfredshed, og jeg anbefaler lovforslaget, som det nu foreligger, til vedtagelse i det høje ting.

Alfred Jensen: Der tales her i aften om enighed parterne imellem. I går taltes der

om, at den ene part havde afvist forligsmandens forslag, og dermed lod man skinne igennem, at den anden part havde godkendt det. Jeg synes, man skal standse denne tale og gøre sig klart, at det, der forelå i går, ikke var godkendt af den part, sagen i virkeligheden angår, nemlig arbejderne. De havde ved urafstemningen afvist det forslag, der forelå, og når man så kommer her og taler om, at den ene af parterne havde godkendt det, så skyldes det udelukkende, at de kompetente forsamlinger mod medlemmernes indstilling og vilje havde godkendt forslaget. Det forslag, der blev afvist som utilfredsstillende, indeholdt bestemmelser om en beskeden forkortelse af arbejdstiden og om beskedne lønforhøjelser. Der er ingen tvivl om, at arbejdstidsforkortelsen var det store problem; det var det, der særlig interesserede landarbejderne, og det var spørgsmålet om at skaffe mere beskæftigelse til de mange tusinde, der blev skudt ud af erhvervet, der var afgørende for arbejdernes stilling til overenskomstforslaget.

Nu møder man i dag med et forslag, hvor arbejdstidsforkortelsen er taget ud, og hvor der er gennemført beskedne ændringer i overenskomsten. Jeg ved ikke, og ingen ved, hvorledes landarbejderne vil bedømme det foreliggende forslag. Det er muligt, at de fleste af landarbejderne vil betragte det som en fordel, men der er ingen, der tænker på at spørge dem, og dog må man gøre sig klart, at her i virkeligheden foreligger et helt nyt forslag, et forslag, som i henhold til gældende regler indenfor Dansk Arbejdsmandsforbund skal ud til urafstemning blandt medlemmerne. Derfor forekommer det os ganske urimeligt, at man ikke overholder de bestemmelser, som findes i dette store fagforbunds love. Det forekommer os særdeles urimeligt, eftersom der i går her fra talerstolen af det ærede medlem hr. Bundvad, og jeg tror også andre, blev udtalt en vis uvilje mod at blande sig i den slags anliggender. Ja, men der er jo mulighed for at undgå det, der er jo en mulighed for at holde sig til de regler, der er gældende for mæglings- og overenskomstforslag i organisationerne, nemlig ved at sende sagen ud til urafstemning eller afgørelse ved kompetent forsamling, hvad nu lovene i de forskellige organisationer foreskriver.

Man taler om, at det er nødvendigt, at rigsdagen afgør spørgsmålet i dag. Jeg kan ikke indse, at det er rigtigt. Der er i virkeligheden mulighed for at følge de regler, som er fastslået, hvis der er vilje dertil. De store ulykker ved en strejke, man taler om,